

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

Financial Return Analysis with Decision-Making for Selling Rubber Trees of Southern Thai Rubber Plantation Agriculturists

Arus Kongrungchok¹, Witsanu Sonthong²

¹Faculty of Management, Suratthani Rajabhat University

²Factory Manager of Dcon Product Public Limited Company

ABSTRACT

The primary objectives of this study were to ascertain the rubber tree selling patterns and decision-making conditions for selling rubber trees of Southern Thai rubber plantation agriculturists through the financial return analysis. Questionnaires were used for data collection from 392 Southern Thai rubber plantation agriculturists. Descriptive statistics were used for basic data analyses while the Pearson correlation coefficient was used for testing the research hypothesis and multiple regression analysis was used for ascertaining the influencing factors of this research. As a result of this study, it was discovered that Southern Thai rubber plantation agriculturists often cut 23 to 25 year old rubber trees down for selling when rubber tree treads have been imperfect and it is inefficient to get the natural latex out anymore. Economic Value Added <EVA> and Pay Back Period <PBP> have been used for measuring financial return received to decide selling the rubber trees at that time. While selling through brokers, agriculturists contact manufacturers themselves, and purchasing officers of factories directly contact agriculturists have traditionally been used as the method of selling rubber tree. Furthermore, the results also revealed that nine main conditions (the perfection of rubber tree tread; rubber tree quality; financial return received; agriculturists' replacement from rubber trees to oil palms; the economy, society and the well-being/ quality of life of agriculturists; rubber tree age; rubber tree cropping location; price and price negotiation for trading rubber trees; and prepaid deposit before cutting rubber tree down) have influenced and then positively had direct relationships to the financial return for Southern Thai rubber tree agriculturists' decision-making for selling rubber trees at significance level of 0.01. The results of this research can probably be applied to give knowledge, understanding and support for Thai rubber tree agriculturists in all Thai regions with obtaining the highest financial return by Thai government and related parties.

Keyword: financial return, Southern Thai rubber plantation agriculturists, rubber tree selling

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

การวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของ

เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย

อรุช คงรุ่งโชค¹, วิศณุ สอนทอง²

¹สาขาวิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

²โรงงาน บริษัท ดีคอน โปรดักส์ จำกัด (มหาชน)

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์หลักของการวิจัยในครั้งนี้เพื่อค้นหารูปแบบการขายไม้ยางพาราและเงื่อนไขในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยผ่านการวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินที่เกษตรกรควรจะได้รับ ซึ่งใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยจำนวน 392 ราย ซึ่งสถิติพรรณนาถูกใช้เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในขณะที่สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สันถูกใช้ทดสอบสมมติฐานการวิจัยและการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณถูกใช้เพื่อค้นหาปัจจัยที่มีอิทธิพลของการวิจัยในครั้งนี้ ผลการวิจัย พบว่าเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยตัดสินใจขายยางพาราเพื่อขายระหว่างอายุ 23 – 25 ปี เมื่อหน้ายางไม่มีความสมบูรณ์และไม่มีประสิทธิภาพในการให้น้ำยางได้อีกต่อไป โดยใช้มูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจและระยะเวลาในการคืนทุน ในการวัดผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับเพื่อตัดสินใจขายไม้ยางพารา ณ เวลานั้น ซึ่งรูปแบบการขายไม้ยางพาราที่นิยมใช้กันคือ การขายผ่านนายหน้า เจ้าของสวนยางพาราติดต่อโรงงานแปรรูปไม้ยางพารา และเจ้าหน้าที่จัดซื้อของโรงงานมาติดต่อซื้อไม้ยางพารา ขณะที่ผลการวิจัยยังพบว่า 9 เงื่อนไขหลัก (ความสมบูรณ์ของหน้ายาง คุณภาพไม้ยางพารา ผลตอบแทนทางการเงินที่ได้รับ เกษตรกรชาวสวนยางพาราต้องการปลูกปาล์มน้ำมันทดแทนยางพาราที่ปลูกอยู่ สภาพเศรษฐกิจ สังคม และชีวิตความเป็นอยู่ของเกษตรกรชาวสวนยางพารา อายุของต้นยางพารา ทำเลของพื้นที่ปลูกต้นไม้ยางพารา ราคาและการต่อรองราคาซื้อขายไม้ยางพารา และการจ่ายมัดจำเงินล่วงหน้าก่อนการโค่น) มีอิทธิพลและมีความสัมพันธ์โดยตรงเชิงบวกต่อผลตอบแทนทางการเงินในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย ณ ระดับความมีนัยสำคัญ 0.01 ผลการวิจัยในครั้งนี้สามารถถูกประยุกต์อย่างเป็นไปได้โดยรัฐบาลและบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจ และการสนับสนุน แก่เกษตรกรชาวสวนยางพาราในทุกภูมิภาคของไทยกับการได้รับผลตอบแทนทางการเงินสูงสุด

คำสำคัญ: ผลตอบแทนทางการเงิน, เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย, การขายไม้ยางพารา

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

บทนำ

น้ำยางพาราซึ่งเป็นผลผลิตหลักของการทำสวนยางพาราในประเทศไทย ในขณะที่ไม้ยางพาราเป็นผลิตภัณฑ์พลอยได้หลังจากไม่สามารถกรีตและได้รับน้ำยางพาราอีกต่อไป (นวลศรี ไซตินันท์, 2557) ปัจจุบันไม้ยางพาราเป็นวัตถุดิบที่มีความสำคัญต่ออุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์ไม้ยางพาราเพื่อการส่งออก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เฟอร์นิเจอร์ซึ่งเป็นสินค้าในการส่งออกที่สำคัญ โดยในปี 2556 มีมูลค่าการส่งออกเท่ากับ 21.1 ล้านบาท (กรมศุลกากร, 2556; พิณนิอร ศิริสุวัฒน์ และ ธีรศักดิ์ จินดาบท, 22556) ไม้ยางพาราของไทยมีความเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมยางพาราตั้งแต่ต้นน้ำจนกระทั่งปลายน้ำ (ธนิต ไสรรัตน์, 2555) ฉะนั้นเกษตรกรที่มีความประสงค์ในการตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายและดำเนินการปลูกต้นยางพารารุ่นใหม่ทดแทนก่อนการตัดสินใจโค่นไม้ยางพารา เกษตรกรจำเป็นต้องพิจารณาและคำนึงถึงผลตอบแทนทางการเงินไม่ว่าผลตอบแทนจะอยู่ในรูปของมูลค่าปัจจุบันสุทธิ (Net Present Value <NPV>) อัตราผลตอบแทนภายในของโครงการ (Internal Rate of Return <IRR>) และระยะเวลาในการคืนทุน (Pay Back Period <PBP>) (นฤมล ภูหนองโอง และ ศศิธร ครอบงาย, 2555; อรุณ คงรุ่งโชค, 2552; Ismail, 2008) ขณะที่ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจเชิงอุตสาหกรรมหนึ่งของประเทศไทย ซึ่งมีบทบาทที่สำคัญต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของเกษตรกรชาวสวนยางพาราและผู้เกี่ยวข้องกับธุรกิจยางพาราถึงกว่า 6 ล้านคน ตามที่กระจายอยู่ทุกภาคของประเทศไทย โดยเฉพาะภาคใต้ของไทยรวมทั้งต้นไม้ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจเชิงอุตสาหกรรมที่สำคัญของภูมิภาคอาเซียนเช่นกัน (สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง, 2557; Jitjan, Leamvijam & Rittidech, 2009; Kaiyoorawong & Yangdee, 2008) ในขณะที่ประเทศไทยเป็นผู้ผลิตและส่งออกยางพารามากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น (สถาบันเพิ่มผลผลิต

แห่งชาติ, 2556) ซึ่งมีสถิติปรากฏขึ้นในปี 2554 เกี่ยวกับการปลูกยางพารามีปริมาณเพิ่มมากขึ้นทั่วทุกภาคของประเทศไทยถึง 18.76 ล้านไร่ ซึ่งถูกจัดเป็นอันดับ 2 ของโลกที่มีพื้นที่ปลูกยางพารามากที่สุด (สำนักเศรษฐกิจการเกษตร, 2557; กรมวิชาการเกษตร, 2555) โดยเฉพาะภาคใต้ของไทยซึ่งมีพื้นที่ปลูกยางพารามากที่สุดในประเทศไทย (ตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย, 2556) อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันรัฐบาลเร่งรัดให้เกษตรกรตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อลดปริมาณผลผลิตของน้ำยางพาราซึ่งจะนำไปสู่การควบคุมอุปสงค์อุปทานและราคาซื้อขายน้ำยางพาราที่กำลังตกต่ำอยู่ในปัจจุบันรวมไปถึงปริมาณไม้ยางพาราที่มีการซื้อขายกันในตลาดกลางโดยไม่มีทิศทางของราคาที่ชัดเจนและเหมาะสม (พนัส แพชนะ และคณะ, 2555; รุ่งรัตน์ ศรีนวล, 2555) ทำให้เกษตรกรชาวสวนยางพาราต้องเผชิญต่อความไม่แน่นอนในการได้รับผลตอบแทนทางการเงินจากการขายไม้ยางพาราในที่สุด (กรมศุลกากร, 2556; Fenske, 2012) ด้วยสาเหตุดังกล่าวข้างต้นนำไปสู่การวิจัยในครั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ-

1. ค้นหารูปแบบการขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย
2. สืบค้นเงื่อนไขในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราผ่านวิธีการวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินเพื่อที่จะทำให้เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยได้รับผลตอบแทนทางการเงินที่สูงที่สุด
3. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และอิทธิพลต่อการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย

ตามที่มีการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับความพยายามของศูนย์วิจัยพัฒนาการเกษตรภาคใต้ของไทยที่ต้องการพัฒนารอบและมาตรฐานราคากลางในการซื้อขายไม้ยางพาราในราคาที่มีความยุติธรรมที่สุด (สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง, 2557; กรมวิชาการเกษตร, 2555)

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ยางพาราเป็นไม้ยืนต้นโดยมีถิ่นกำเนิดในทวีปอเมริกาซึ่งมีการเรียกชื่อต้นไม้อย่างพาราว่า คาอูท์ชุก (Caoutchouc) ซึ่งแปลว่า “ต้นไม้ร้องไห้” โดยคริสโตเฟอร์ โคลัมบัส เป็นชาวยุโรปคนแรกที่ได้มีโอกาสสัมผัสยางพาราและนำยางพาราเข้าไปเผยแพร่ในยุโรป (สำนักเศรษฐกิจการเกษตร, 2557; Fenske, 2012; รุ่งรัตน์ ศรีนกุล, 2555) จนกระทั่งมีการนำต้นไม้อย่างพาราเข้าสู่ประเทศไทยและมีการขยายพื้นที่ปลูกยางพาราในเขตภาคใต้ของประเทศไทย ตั้งแต่จังหวัดชุมพรลงไปถึงจังหวัดที่ติดชายแดนประเทศมาเลเซีย ซึ่งน้ำยางพาราเป็นผลผลิตเชิงอุตสาหกรรมที่ทำให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่ผลิตและส่งออกยางพาราได้มากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งของโลก (กรมศุลกากร, 2556; สำนักเศรษฐกิจการเกษตร, 2557) ขณะที่การปลูกยางพาราในปัจจุบันยังไม่มีการค้าถึงผลตอบแทนทางการเงินที่เหมาะสมของไม้ยางพาราเมื่อมีการขายเกิดขึ้น (กรมวิชาการเกษตร, 2555; Kaioorawong & Yangdee, 2008) การตัดสินใจเลือกพันธุ์ยางพาราชนิดใดในการปลูกนั้น ควรยึดหลักการที่ว่า ต้องเป็นพันธุ์ที่ให้ผลตอบแทนสูงสุดรวมทั้งมีความเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและสังคมในท้องถิ่นนั้น นอกจากนี้ การทำสวนยางพาราของเกษตรกรโดยส่วนใหญ่ไม่มีการคำนึงถึงต้นทุนเนื่องจากอาศัยความรู้สึกและการสืบทอดวิธีการมาจากบรรพบุรุษ (นฤมล ภูหนองโอง และ ศศิธร ครองยุทธ, 2555; Viswanathan, Kadavil & Jacob, 2005) ฉะนั้น การคำนวณต้นทุนในการทำสวนยางพาราจะกำหนดมาจากความหลากหลายของปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งต้นทุนของการลงทุนครั้งแรกประกอบด้วย ค่าที่ดิน ค่าพันธุ์ยางพารา ค่าไถพรวนเตรียมดิน ค่าบำรุงรักษา ค่าการกำจัดวัชพืช ค่าปุ๋ย และค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งค่าจ้างที่เกิดจากการใช้แรงงานต่างด้าวและ/หรือการใช้แรงงานในครัวเรือน ทำให้ค่าใช้จ่ายในการลงทุนของเกษตรกร

ชาวสวนยางพารามีความแตกต่างกัน ในขณะที่ค่าใช้จ่ายในการเปิดกรีดยางพาราครั้งแรกของแต่ละสวนยางพาราจะมีค่าใช้จ่ายที่เหมือนกันทุกสวน (พนัส แพชนะ และคณะ, 2555; Ismail, 2008; Manivong & Cramb, 2007) นอกจากนี้ การทำสวนยางพาราที่ไม่ถูกต้องจะทำให้เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นและเสียโอกาสที่จะได้รับผลตอบแทนกลับคืนตามที่เป็นส่วนหนึ่งของกรวิเคราะห์ปัญหาเพื่อตัดสินใจในการทำสวนยางพารา ฉะนั้น เกษตรกรชาวสวนยางพาราจำเป็นต้องคำนึงถึงต้นทุนจม (Sunk Cost) ซึ่งเป็นต้นทุนที่เกิดขึ้นในอดีตที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ (Unavoidable Cost) จากการลงทุนในการทำสวนยางพารา (พนัส แพชนะ และคณะ, 2555; Edward et al., 2012; Ismail, 2008; Manivong & Cramb, 2007) โดยสรุปแล้ว ต้นทุนการทำสวนยางพาราของเกษตรกรประกอบด้วย ค่าใช้จ่ายในการลงทุนทำสวนยางพาราซึ่งถือเป็นต้นทุนผันแปรที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นตามระยะเวลา ส่วนต้นทุนคงที่ซึ่งเป็นต้นทุนเริ่มแรกในการลงทุนทำสวนยางพารา (นฤมล ภูหนองโอง และ ศศิธร ครองยุทธ, 2555) นั้นเอง

อย่างไรก็ตาม การได้มาซึ่งผลตอบแทนทางการเงินจากการลงทุนที่เป็นตัวเงินจำเป็นต้องพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อตัดสินใจในการโค่นต้นไม้อย่างพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราอย่างเหมาะสมและถูกต้องตามสภาพการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเกิดเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้น ค่าใช้จ่ายหรือต้นทุนที่เกี่ยวข้อง และเป็นผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับอย่างคุ้มค่าในทางเลือกของการโค่นต้นไม้อย่างพาราเพื่อขายของเกษตรกรชาวสวนยางพาราตามที่นักวิชาการได้กล่าวเกี่ยวกับกระบวนการตัดสินใจไว้ว่า การตัดสินใจเป็นกระบวนการเพื่อพิจารณาในการเลือกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่งที่มีอยู่มากกว่าหนึ่งทางเลือกเพื่อดำเนินกิจกรรมให้บรรลุเป้าหมายหรือผลตอบแทนที่ต้องการ โดยตั้งอยู่บนบรรทัดฐานที่มีโอกาสบรรลุเป้าหมายและประสบผลสำเร็จมากที่สุดรวมทั้งจำเป็นต้องมีการ

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

พิจารณาความเสี่ยงที่จะได้รับให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด โดยมีการพิจารณาเลือกและตรวจสอบทางเลือกนั้นอย่างละเอียด (กรมศุลกากร, 2556; Fenske, 2012; รุ่งรัตน์ ศรีนวกุล, 2555; กรมวิชาการเกษตร, 2555; นฤมล ภูทองโอง และ ศศิธร ครองยุทธ, 2555; อรุช คงรุ่งโชค, 2552; Kaiyoorawong & Yangdee, 2008) ผ่านการใช้เครื่องมือทางการเงินซึ่งเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่ใช้ช่วยในการตัดสินใจเพื่อให้บุคคลและองค์กรธุรกิจสามารถได้รับผลตอบแทนทางการเงินสูงสุดจากการลงทุนในโครงการหนึ่งหรือหลายโครงการพร้อมกัน ดังนั้นเกษตรกรชาวสวนยางพาราสามารถประยุกต์เครื่องมือทางการเงินเพื่อช่วยตัดสินใจว่าจะตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายแก่นายหน้าหรือรับซื้อต้นไม้อย่างพาราที่โค่นและ/หรือขายให้กับโรงงานอุตสาหกรรมแปรรูปไม้ยางพาราหรือจะดำเนินการกรีดยางให้ได้รับน้ำยางเพื่อขายต่อไป ฉะนั้น การวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินเพื่อพิจารณาความคุ้มค่าในการลงทุนจึงเป็นสิ่งจำเป็นเมื่อพิจารณาค่าใช้จ่ายหรือเงินลงทุนที่จ่ายไปเป็นสำคัญ (พนัส แพชนะ และคณะ, 2555; Ismail, 2008; Manivong & Cramb, 2007) ดังนั้น การลงทุนเพื่อปลูกยางพาราของเกษตรกรจึงจำเป็นต้องใช้เวลาในการปลูกหลายปีและผลผลิตที่จะได้รับซึ่งสามารถเก็บเกี่ยวได้นานหลายปีเช่นกัน ด้วยเหตุนี้ การลงทุนทำสวนยางพาราจึงเป็นการลงทุนระยะยาว ฉะนั้น การวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินของเกษตรกรชาวสวนยางพาราจึงจำเป็นต้องพิจารณากระแสเงินสดรับ (Cash in Flow) และกระแสเงินสดจ่าย (Cash out Flow) ที่ครบถ้วนเพื่อที่จะสามารถคำนวณผลประโยชน์สุทธิของทางเลือกที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินจากการทำสวนยางพาราจะอาศัยมูลค่ายุติธรรม (Fair Value) ในการวัดมูลค่าของผลประโยชน์ที่จะได้รับและต้นทุนที่เกิดขึ้นซึ่งมาจากกระแสเงินสดรับและกระแสเงินสดจ่ายที่รวบรวมได้ ต่อจากนั้น จึงนำมูลค่าของต้นทุนและผลประโยชน์ที่จะได้รับไปคำนวณหามูลค่า

ปัจจุบันสุทธิ อัตราผลตอบแทนภายในของโครงการระยะเวลาในการคืนทุน และมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจเพื่อใช้ในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกร (พนัส แพชนะ และคณะ, 2555; นवलศรี โชตินันท์, 2557; นฤมล ภูทองโอง และ ศศิธร ครองยุทธ, 2555; อรุช คงรุ่งโชค, 2552; Ismail, 2008; Manivong & Cramb, 2007) ซึ่งศูนย์วิจัยในการพัฒนาการเกษตรภาคใต้ของไทยมีความพยายามที่จะพัฒนารอบและมาตรฐานราคากลางในการซื้อขายไม้ยางพาราในราคาที่มีความยุติธรรม (กรมวิชาการเกษตร, 2555) จึงนำมาสู่การศึกษาในครั้งนี้ เพื่อวิเคราะห์รูปแบบของการขายไม้ยางพาราและเงื่อนไขในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราผ่านวิธีการวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับในแต่ละทางเลือกที่เกี่ยวข้องของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยรวมทั้งการวิจัยในครั้งนี้จำเป็นต้องค้นหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยด้วยเช่นกัน

ปัจจุบันตลาดมีความต้องการไม้ยางพาราเพื่อนำไปผลิตเฟอร์นิเจอร์มากขึ้นและตลาดให้ราคาไม้ยางพาราค่อนข้างสูงขึ้นซึ่งจูงใจเกษตรกรให้โค่นไม้ยางพาราที่ยังไม่หมดอายุและประสบปัญหาหน้าไม้ยางออกน้อยตามที่เป็นแหล่งรายได้แหล่งหนึ่งที่เกิดจากผลิตภัณฑ์พลอยได้ของเกษตรกรชาวสวนยางพารา (Viswanathan et al., 2005) นั่นเอง ในขณะที่ พนัส แพชนะ และคณะ (2555) ค้นพบว่าต้นไม้อย่างพาราที่ถูกตัดขายเพื่อการแปรรูปในโรงงานอุตสาหกรรมส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี แต่ในเวลาเดียวกันโรงงานอุตสาหกรรมประสบปัญหาการขาดแคลนไม้ยางพาราในการแปรรูปเนื่องจากเกษตรกรไม่ตัดสินใจในการตัดโค่นไม้ยางพาราตามที่ราคาต่อออร์ระหว่างผู้ซื้อและผู้ขายมีความขัดแย้งกันและเกษตรกรไม่สามารถตัดสินใจเด็ดขาดได้ โดยเกษตรกรชาวสวนยางพาราไม่มีความแน่ใจว่าจะได้รับผลตอบแทนทางการเงินจากการตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายในราคา

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

ยุติธรรมและเหมาะสมที่สุดหรือไม่ ในขณะที่ นวลศรี โชตินันท์ (2557) เห็นพ้องกับนฤมล ภูหนองโอง และ ศศิธร ครองยุทธ (2555) อธิบายว่า อายุโคนต้นไม้ ยางพาราโดยใช้แบบจำลองที่สร้างขึ้นผ่านการ คำนวณมูลค่าปัจจุบันสุทธิของกระแสเงินสดรับ และกระแสเงินสดจ่ายโดยใช้อัตราคิดลดร้อยละ 5 ผลลัพธ์ที่ได้คือ เกษตรกรชาวสวนยางพาราจะมี รายได้สะสมมากกว่ารายจ่ายสะสมในปีที่ 11 เป็นต้น ไป ทำให้ผลตอบแทนทางการเงินสุทธิมีค่าเป็นบวก เมื่อคิดระยะเวลาในการคืนทุนของการทำสวนยาง และจะได้ระยะเวลาในการคืนทุนเท่ากับ 11.5 ปี (โดยราคายาง ณ เวลานั้น 61.88 บาท) ในขณะที่การคำนวณมูลค่าปัจจุบันสุทธิของ กระแสเงินสดโดยรวมตามที่เป็นรายได้จากการขายไม้ ยางพารา พบว่า เกษตรกรชาวสวนยางพาราจะได้รับ ผลตอบแทนทางการเงินสุทธิเฉลี่ยต่อไร่เท่ากับ 1,021 บาท โดยอายุของต้นไม้อย่างพาราที่ถูกตัดโค่นจะมี อายุเท่ากับ 22 ปี (พนัส แพชนะ และคณะ, 2555; กรม วิชาการเกษตร, 2555) อย่างไรก็ตาม ปัจจุบัน เกษตรกรชาวสวนยางพารายังไม่ได้รับประโยชน์และ ผลตอบแทนทางการเงินที่เหมาะสมจากการขาย ผลิตภัณฑ์หลักและผลิตภัณฑ์พลอยได้ของยางพารา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การขายไม้ยางพาราซึ่งเป็น ผลตอบแทนทางการเงินก่อนสุดท้ายจากการทำสวน ยางพาราเพื่อให้ได้รับผลตอบแทนทางการเงินที่มาก ที่สุด (สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ, 2556; Viswanathan et al., 2005) ดังนั้น จึงมีความจำเป็น อย่างยิ่งในการวิจัยในครั้งนี้เพื่อที่จะวิเคราะห์รูปแบบ การขายไม้ยางพาราและเงื่อนไขในการตัดสินใจขายไม้ ยางพาราผ่านเครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินที่จะ ได้รับในแต่ละทางเลือกที่เกี่ยวข้องของเกษตรกรชาวสวน ยางพาราภาคใต้ของไทยรวมทั้งค้นหาปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวน ยางพาราภาคใต้ของไทย เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้รับไป

พัฒนาเป็นข้อเสนอแนะและแนวทางที่เป็นไปได้ใน การตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวน ยางพาราให้ได้รับผลตอบแทนทางการเงินสูงสุด

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ตามที่ผ่านการทดสอบความ น่าเชื่อถือได้โดยใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์อัลฟา ของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha) ตามที่ได้รับค่าความน่าเชื่อถือเฉลี่ย เท่ากับ 0.81 และผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของคำถามใน แบบสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เป็นที่ เรียบร้อย โดยแบบสอบถามจำเป็นต้องระบุคำ จำกัดความเฉพาะ (Technical Term) เพื่อให้ เกษตรกรซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลสามารถเข้าใจได้ง่าย ยิ่งขึ้น อาทิ PBP, NPV, IRR, EVA เป็นต้น ซึ่งข้อมูล ถูกเก็บรวบรวมผ่านการใช้ระดับความคิดเห็น (Rating Scale) 5 ระดับ โดยระดับที่ 1 แสดงถึง เกษตรกรชาวสวนยางพาราให้ความสำคัญน้อยที่สุด ต่อการปฏิบัติในการขายไม้ยางพาราจนกระทั่ง ระดับที่ 5 แสดงถึงเกษตรกรชาวสวนยางพาราให้ ความสำคัญมากที่สุดต่อการปฏิบัติในการขายไม้ ยางพาราตามที่ 400 เกษตรกรชาวสวนยางพารา เป็นกลุ่มตัวอย่างของเกษตรกรชาวสวนยางพารา ภาคใต้ของไทยทั้งหมด (ยกเว้นจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส) ผ่านการใช้สูตรและตาราง สำเร็จรูปของ Taro Yamane ณ ระดับความ เชื่อมั่นร้อยละ 95 (Yamane, 1967) สำหรับการ วิเคราะห์ข้อมูล สถิติขั้นพื้นฐาน (Basic Statistics) และเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ถูกใช้ใ นการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ส่วนการวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ถูกใช้เพื่อค้นหา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลตอบแทนทางการเงินในการ

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

ชายไม่ย่างพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยโดยผ่านสมการต้นแบบคือ

$$y = a + b_1X_1 + b_2X_2 + \dots + b_nX_n$$

และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ถูกใช้ทดสอบสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ โดยตัวแปรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร คือ (1) รูปแบบการชายไม่ย่างพารา และ (2) เงื่อนไขการตัดสินใจชายไม่ย่างพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย ส่วนตัวแปรตามคือผลตอบแทนทางการเงินในการตัดสินใจชายไม่ย่างพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย

สรุปผลการวิจัย

แบบสอบถามทั้งหมดจำนวน 400 ชุด ตามที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ ได้รับการตอบกลับมาจากเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของ

ไทยเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 392 ชุด ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย พบว่า ส่วนใหญ่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยมีจำนวนเนื้อที่ในการปลูกยางพาราอยู่ระหว่าง 5 - 60 ไร่ (53.70%) และปลูกต้นยางพาราโดยเฉลี่ยเท่ากับ 70 - 80 ต้นต่อไร่ (55.11%) โดยมีเนื้อที่สวนยางพาราที่เปิดกรีดได้แล้ว 5 - 60 ไร่ (60.44%) ขณะที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยนิยมปลูกยางพาราพันธุ์ RRIM 600 (69.55%) และสามารถชายไม่ย่างพาราได้ 51 - 60 ต้นต่อไร่ (42.80%) รวมทั้งเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยทำการตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายโดยเฉลี่ยช่วงอายุ 23 - 25 ปี (59.19%) เมื่อหน้ายางไม่มีความสมบูรณ์และไม่มีประสิทธิภาพในการให้น้ำยางได้อีกต่อไป ขณะที่ผลการวิเคราะห์รูปแบบการชายไม่ย่างพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยแสดงไว้ในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการชายไม่ย่างพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย

รูปแบบการชายไม่ย่างพารา	\bar{X}	S.D.	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์
การชายไม่ย่างผ่านนายหน้า	4.43	0.69	มากที่สุด
เจ้าของสวนยางพาราติดต่อขายโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราเอง	4.36	0.83	มากที่สุด
เจ้าหน้าที่จัดซื้อของโรงงานมาติดต่อซื้อไม้ยางพารา	4.25	0.67	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยโดยรวม	4.35	0.63	มากที่สุด

จากตารางที่ 1 พบว่า รูปแบบการชายไม่ย่างพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยส่วนใหญ่ใช้ทั้งสามรูปแบบ แต่จะนิยมใช้รูปแบบการชายไม่ย่างพาราผ่านนายหน้า (4.43) มากที่สุด รูปแบบที่ใช้รองลงมาคือ เจ้าของสวนยางพาราติดต่อขายโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราเอง (4.36) และเจ้าหน้าที่จัดซื้อของโรงงานมาติดต่อซื้อไม้ยางพารา (4.25) ตามลำดับ ในขณะที่เดียวกัน เครื่องมือทางการเงินที่ใช้ในการ

พิจารณาผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยจากการชายไม่ย่างพาราซึ่งปรากฏผลการวิจัยในตารางที่ 2 ตามที่มูลค่าปัจจุบันสุทธิ (Net Present Value <NPV>) เป็นผลต่างระหว่างกระแสเงินสดรับสุทธิตลอดอายุการปลูกยางพาราจนกระทั่งชายไม่ย่างพารากับมูลค่าของเงินลงทุนที่จ่ายไปและนำไปพิจารณาค่าของเงินตามเวลาผ่านการใช้อัตรา

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

ต้นทุนเงินทุนที่เหมาะสม ในขณะที่ อัตราผลตอบแทนภายในโครงการ (Internal Rate of Return<IRR>) เป็นอัตราผลตอบแทนที่ใช้พิจารณามูลค่าของกระแสเงินสดที่คาดว่าจะต้องจ่ายในการลงทุนเท่ากับมูลค่าของกระแสเงินสดที่คาดว่าจะได้รับจากการดำเนินงาน ส่วนระยะเวลาในการคืนทุน (Pay Back Period <PBP>) เป็นเครื่องมือที่ใช้วัดระยะเวลาที่จะได้รับกระแสเงินสดคืนกลับมา

เท่ากับกระแสเงินสดที่จ่ายลงทุนสุทธิในตอนเริ่มโครงการพอดี และมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจ (Economic Value Added <EVA>) เป็นเทคนิคที่พิจารณารายได้ที่ได้รับซึ่งมีมูลค่าสูงกว่าเพื่อนำไปชดเชยค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานและต้นทุนของเงินทุนทั้งหมดโดยผลต่างของมูลค่าที่เหลืออยู่จะกลับไปสู่เจ้าของเงินหลังจากหักภาษีเงินได้เรียบร้อยแล้ว

ตารางที่ 2 แสดงผลการเลือกใช้เครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยจะได้รับจากการขายไม้ยางพารา

เครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินที่ใช้ในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย	ความถี่ (คน)	ร้อยละ
มูลค่าปัจจุบันสุทธิ (Net Present Value <NPV>)	12	3.06
อัตราผลตอบแทนภายในโครงการ (Internal Rate of Return<IRR>)	10	2.55
ระยะเวลาในการคืนทุน (Pay Back Period <PBP>)	361	92.09
มูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจ (Economic Value Added <EVA>)	9	2.30
รวม	392	100.00

ตามทีผลการวิเคราะห์การเลือกใช้เครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยจะได้รับจากการขายไม้ยางพาราปรากฏในตารางที่ 2 พบว่า ส่วนใหญ่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยเลือกใช้ระยะเวลาในการคืนทุน (Pay Back Period <PBP>) ในการตัดสินใจตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายมากที่สุด (92.09%) ซึ่งเป็นวิธีในการวัดของผลตอบแทนทางการเงินที่ง่ายที่สุดตามที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยสามารถเข้าใจและประยุกต์ได้ใน

ขณะนั้น ส่วนวิธีการคำนวณอื่นมีความยากและซับซ้อนต่อการทำความเข้าใจเนื่องจากจำเป็นต้องพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้องในการคำนวณและมีองค์ความรู้ที่ไม่เพียงพอในการพิจารณาปัจจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการคำนวณตามวิธีมูลค่าปัจจุบันสุทธิ อัตราผลตอบแทนภายในโครงการ และมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจ นั่นเอง อย่างไรก็ตาม เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยยังให้ความสำคัญต่อเครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินเพื่อใช้ในการตัดสินใจขายไม้ยางพารา ดังผลการวิจัยที่ปรากฏในตารางที่ 3

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพการศึกษารายปีในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการให้ความสำคัญต่อเครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินเพื่อใช้ตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย

เครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยให้ความสำคัญเพื่อใช้ตัดสินใจขายไม้ยางพารา	\bar{X}	S.D.	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์
ระยะเวลาในการคืนทุน (Pay Back Period <PBP>)	4.47	0.76	มากที่สุด
มูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจ (Economic Value Added <EVA>)	4.47	0.82	มากที่สุด
มูลค่าปัจจุบันสุทธิ (Net Present Value <NPV>)	4.09	0.73	มาก
อัตราผลตอบแทนภายในของโครงการ (Internal Rate of Return <IRR>)	3.85	0.94	มาก
ค่าเฉลี่ยโดยรวม	4.22	0.81	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 พบว่า แม้ว่าเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยเลือกใช้วิธีระยะเวลาในการคืนทุนในการตัดสินใจตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายซึ่งเป็นวิธีในการวัดของผลตอบแทนทางการเงินที่ง่ายที่สุดก็ตาม แต่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยให้ความสำคัญต่อเครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินเพื่อใช้ในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราซึ่งค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 2 วิธี คือ วิธีระยะเวลาในการคืนทุน (4.47) และมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจ (4.47) ซึ่งเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยให้ความสำคัญมากที่สุดเท่าเทียมกัน โดยเฉพาะวิธีระยะเวลาในการคืนทุนสามารถเข้าใจได้

ง่ายและง่ายต่อการนำไปปฏิบัติแม้ว่าจะไม่ได้พิจารณาในมูลค่าปัจจุบันสุทธิก็ตาม ส่วนอีก 2 วิธี คือ มูลค่าปัจจุบันสุทธิ (4.09) และ อัตราผลตอบแทนภายในของโครงการ (3.85) เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยให้ความสำคัญในระดับมาก ซึ่งเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยอาจไม่เข้าใจและไม่สนใจที่จะเลือกใช้ใช้นั้นเอง ในขณะที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยจะพิจารณา 15 ปัจจัย ซึ่งเป็นเงื่อนไขในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย ดังแสดงผลการวิจัยในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเงื่อนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย

เงื่อนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย	\bar{X}	S.D.	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์
ความสมบูรณ์ของสภาพหน้ายาง	4.63	0.68	มากที่สุด
คุณภาพไม้ยางพารา	4.59	0.79	มากที่สุด
ผลตอบแทนทางการเงินที่ได้รับ	4.52	0.65	มากที่สุด
เกษตรกรชาวสวนยางพาราต้องการปลูกปาล์มน้ำมันทดแทนการปลูกยาง	4.52	0.69	มากที่สุด
สภาพเศรษฐกิจ สังคม ชีวิตความเป็นอยู่ของเกษตรกรชาวสวนยางพารา	4.49	0.85	มากที่สุด
อายุของต้นไม้ยางพารา	4.45	0.67	มากที่สุด
ทำเลของพื้นที่ปลูกต้นไม้ยางพารา	4.38	0.89	มากที่สุด
ราคาและการต่อรองราคาซื้อขายไม้ยางพารา	4.32	0.76	มากที่สุด
การจ่ายมัดจำเงินล่วงหน้าก่อนการตัดโค่น	4.29	0.81	มากที่สุด

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

ความสม่ำเสมอของขนาดต้นยางพาราโดยรวมทั้งสวนยางพารา	4.18	0.73	มาก
ต้องการปลูกยางพาราพันธุ์ใหม่ทดแทนพันธุ์ยางพาราที่ปลูกอยู่	4.15	0.86	มาก
ความยากในการดำเนินการเก็บเกี่ยวผลผลิตจากต้นยางพาราของเกษตรกร	4.11	0.63	มาก
พื้นที่สวนยางพาราของเกษตรกรมีข้อพิพาทกับพื้นที่ใกล้เคียง	4.05	0.78	มาก
มีจำนวนต้นยางพาราเหลือน้อยต่อไร่ในการกรีดยาง	3.88	0.99	มาก
การคมนาคมขนส่งไม้ยางพาราจากสวนไปยังสถานที่แปรรูปไม้ยางพารา	3.64	0.82	มาก
ค่าเฉลี่ยโดยรวม	4.28	0.77	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์เงื่อนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย พบว่า ค่าเฉลี่ยโดยรวมของเงื่อนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยที่ได้กำหนดไว้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 9 เงื่อนไขแรก ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่สำคัญมากที่สุดต่อการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย ประกอบด้วย ความสมบูรณ์น้ำยาง (4.63) คุณภาพไม้ยางพารา (4.59) ผลตอบแทนทางการเงินที่ได้รับ (4.52) เกษตรกรชาวสวนยางพาราต้องการปลูกปาล์มน้ำมันทดแทนยางพาราที่ปลูกอยู่ (4.52) สภาพเศรษฐกิจ สังคม ชีวิตความเป็นอยู่ของเกษตรกรชาวสวนยางพารา (4.49) อายุของต้นยางพารา (4.45) ทำเลของพื้นที่ปลูกต้นไม้ยางพารา (4.38) ราคาและการต่อรองราคาซื้อขายไม้

ยางพารา (4.32) และการจ่ายมัดจำเงินล่วงหน้าก่อนการตัดโค่น (4.29)

นอกจากนี้ ผลการวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินในการขายไม้ยางพาราในแต่ละทางเลือกเพื่อที่จะทำให้เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยสามารถได้รับผลตอบแทนทางการเงินที่สูงที่สุด ซึ่งทุกทางเลือกถูกกำหนดให้มีเงื่อนไขและ/หรือข้อจำกัดในการวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินในการขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยให้อยู่ในช่วงระยะเวลา 30 ปี เท่านั้น ตามที่ทุกทางเลือกจะเริ่มต้นจากการมีค่าใช้จ่ายถัวเฉลี่ยและผลตอบแทนทางการเงินที่ได้รับตลอดอายุการปลูกยางพาราในช่วงแรกคือ 15 ปี ที่เหมือนกัน ส่วนรายละเอียดที่แตกต่างกันในแต่ละทางเลือก ประกอบด้วย

ทางเลือกที่	รายละเอียดแต่ละทางเลือกที่แตกต่างกัน
1	หลังจากปีที่ 15 เกษตรกรตัดโค่นไม้ยางพาราขายและปลูกต้นยางใหม่ทดแทน ผ่านไปอีก 7 ปี เกษตรกรจะสามารถเริ่มเก็บเกี่ยวน้ำยางได้อีก 8 ปี จนกระทั่งสิ้นปีที่ 30
2	หลังจากปีที่ 15 เกษตรกรสามารถเก็บเกี่ยวน้ำยางได้อีก 5 ปี สิ้นปีที่ 20 เกษตรกรตัดโค่นไม้ยางพาราขายและปลูกต้นยางใหม่ทดแทน ผ่านไปอีก 7 ปี เกษตรกรเริ่มเก็บเกี่ยวน้ำยางได้อีก 3 ปี จนกระทั่งสิ้นปีที่ 30
3	หลังจากปีที่ 15 เกษตรกรสามารถเก็บเกี่ยวน้ำยางได้อีก 10 ปี สิ้นปีที่ 25 เกษตรกรตัดโค่นไม้ยางพาราขายและปลูกต้นยางใหม่ทดแทน สิ้นปีที่ 30 เกษตรกรไม่สามารถเก็บเกี่ยวผลผลิตได้เพราะต้นยางไม่พร้อมให้ผลผลิต
4	หลังจากปีที่ 15 เกษตรกรสามารถเก็บเกี่ยวน้ำยางได้อีก 15 ปี สิ้นปีที่ 30 เกษตรกรตัดโค่นไม้ยางพาราขาย

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

จาก 4 ทางเลือกที่ได้กำหนดไว้ข้างต้น เมื่อผนวกเข้ากับวิธีการวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินในการตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้เกษตรกรชาวสวนยางพาราได้รับผลตอบแทนทางการเงินที่ต่างจากจากการคำนวณผ่านเครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินที่ใช้ในงานวิจัยนี้ ซึ่งประกอบด้วยมูลค่าปัจจุบันสุทธิ อัตราผลตอบแทนภายในโครงการ ระยะเวลาในการคืนทุน และ มูลค่าเพิ่ม

เชิงเศรษฐกิจ โดยใช้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ที่เกษตรกรกู้ยืมจากธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ณ สิ้นปี 2558 ในอัตราร้อยละ 7 ต่อปี และใช้อัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามตารางอัตราภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาที่กรมสรรพากรกำหนดไว้ ซึ่งการวิจัยนี้ถือว่าเกษตรกรชาวสวนยางพารามีรายได้ที่สามารถเสียภาษีได้ในอัตราร้อยละ 10 ดังแสดงผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การวิเคราะห์ผลตอบแทนทางการเงินในการตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายในช่วงเวลาที่แตกต่างกันของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย

เครื่องมือวัด ผลตอบแทนทางการเงิน	ทางเลือกที่ 1	ทางเลือกที่ 2	ทางเลือกที่ 3	ทางเลือกที่ 4
	ให้ผลตอบแทนที่.....เมื่อเปรียบเทียบระหว่างทางเลือกด้วยกัน			
มูลค่าปัจจุบันสุทธิ (Net Present Value <NPV>)	น้อย 168,432.88 บาท	มาก 278,645.60 บาท	น้อยที่สุด 144,741.23 บาท	มากที่สุด 292,315.06 บาท
อัตราผลตอบแทนภายในโครงการ (Internal Rate of Return<IRR>)	น้อย 11.73%	มาก 11.08%	น้อยที่สุด 10.28%	มากที่สุด 12.64%
ระยะเวลาในการคืนทุน (Pay Back Period <PBP>)	ไม่แตกต่างกัน (13ปี)	ไม่แตกต่างกัน (13ปี)	ไม่แตกต่างกัน (13ปี)	ไม่แตกต่างกัน (13ปี)
มูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจ (Economic Value Added <EVA>)	น้อย 156,159.11 บาท	มาก 159,067.44 บาท	น้อยที่สุด 99,838.61 บาท	มากที่สุด 172,664.94 บาท

จากตารางที่ 5 พบว่า ผลตอบแทนทางการเงินในการตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยในทางเลือกที่ 4 จะให้ผลตอบแทนทางการเงินในระดับมากที่สุด ทางเลือกที่ 2 จะให้ผลตอบแทนทางการเงินในระดับมาก ทางเลือกที่ 1 จะให้ผลตอบแทนทางการเงินในระดับน้อย และทางเลือกที่ 3 จะให้ผลตอบแทนทางการเงินในระดับน้อยที่สุด ผ่านการคำนวณโดยใช้เครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินด้วยวิธีมูลค่าปัจจุบันสุทธิ อัตราผลตอบแทนภายในโครงการ และมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจ ในขณะที่เครื่องมือวัด

ผลตอบแทนทางการเงินที่เป็นวิธีระยะเวลาในการคืนทุน ตามที่ให้ผลตอบแทนทางการเงินที่ไม่แตกต่างกันในแต่ละทางเลือกเมื่อสิ้นปีที่ 13 ของการปลูกยางพาราและตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขาย ขณะเดียวกัน การวิจัยในครั้งนี้ พบว่ารูปแบบการขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยมีค่าพยากรณ์ต่อหน่วยเท่ากับ 0.04 เมื่อปัจจัยอื่นอยู่คงที่ ส่วนเงื่อนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยมีค่าพยากรณ์ต่อหน่วยเท่ากับ 0.93 เมื่อปัจจัยอื่นอยู่คงที่เช่นกัน ซึ่งจะพบว่าตัวแปรเงื่อนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพารามีอิทธิพล

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

ในการพยากรณ์มากกว่าตัวแปรรูปแบบการขายไม้ยางพาราซึ่งส่งผลกระทบต่อผลตอบแทนทางการเงินในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพารา (Y) อย่างมีนัยสำคัญ 0.05 ซึ่งสามารถสร้างเป็นสมการทางคณิตศาสตร์คือ

$$Y = 0.49 + 0.04(X_1) + 0.93(X_2)$$

จากสมการคณิตศาสตร์ข้างต้น สามารถใช้อธิบายผลตอบแทนทางการเงินในการขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้

ของไทยซึ่งสามารถอธิบายได้อย่างน่าเชื่อถือได้ถึง 82.46% (ค่า Adjust R² ที่ได้รับ = 0.8246) ส่วนอีก 17.54% อาจมีผลจากปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งไม่สามารถอธิบายได้ในการวิจัยครั้งนี้ ในขณะที่การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดสอบสมมติฐานการวิจัยว่า ทุกตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์โดยตรงเชิงบวกกับผลตอบแทนทางการเงินในการขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย ดังผลการวิจัยแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยของตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับผลตอบแทนทางการเงินในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ทดสอบของ Pearson Correlation Coefficient	ค่า Significant (1 Tailed)
รูปแบบการขายไม้ยางพารามีความสัมพันธ์โดยตรงเชิงบวกกับผลตอบแทนทางการเงินในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย	0.0571	0.068
เงื่อนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพารามีความสัมพันธ์โดยตรงเชิงบวกกับผลตอบแทนทางการเงินในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย	0.8694	0.000**

** = น ระดับนัยสำคัญน้อยกว่าหรือเท่ากับ 0.01

จากตารางที่ 6 แสดงผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัยของตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์กับผลตอบแทนทางการเงินในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.01 ซึ่งผลการทดสอบ พบว่าเงื่อนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพารามีความสัมพันธ์โดยตรงเชิงบวกกับผลตอบแทนทางการเงินในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย (0.8694**) ส่วนรูปแบบการขายไม้ยางพาราไม่มีความสัมพันธ์โดยตรงเชิงบวกกับผลตอบแทนทางการเงินในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกร

ชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย (0.0571) เพราะฉะนั้น เงื่อนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพาราจึงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อผลตอบแทนทางการเงินในการขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยเช่นกัน

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้ให้ข้อสรุปที่ว่า ส่วนใหญ่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยมีจำนวนเนื้อที่ในการปลูกยางพาราอยู่ระหว่าง 5 – 60 ไร่ และปลูกต้นยางพาราโดยเฉลี่ยเท่ากับ 70 – 80 ต้นต่อไร่ โดยมีเนื้อที่สวนยางพาราที่เปิดกรีดได้

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

แล้ว 5 - 60 ไร่ ในขณะที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยนิยมปลูกยางพาราพันธุ์ RRIM 600 รวมทั้งตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายได้จำนวน 51 - 60 ต้นต่อไร่ โดยต้นยางพาราที่ตัดโค่นจะมีอายุเฉลี่ยระหว่าง 23 - 25 ปี ตามที่หน้าไม้ยางพาราไม่มีความสมบูรณ์และไม่มีความมีประสิทธิภาพในการให้น้ำยางได้อีกต่อไป นอกจากนี้ การวิจัยในครั้งนี้ยังได้ข้อสรุปอีกว่า 3 รูปแบบการขายไม้ยางพาราที่นิยมใช้มากที่สุดของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย ซึ่งประกอบด้วย การขายผ่านนายหน้า เจ้าของสวนยางพาราติดต่อขายโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราเอง และเจ้าหน้าที่จัดซื้อของโรงงานมาติดต่อซื้อไม้ยางพารา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รูปแบบการขายไม้ยางพาราผ่านนายหน้า ซึ่งเป็นวิธีที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยนิยมมากกว่ารูปแบบอื่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พนัส แพชนะ และคณะ (2555) และ นวลศรี โชตินันท์ (2557) ที่ค้นพบว่าเกษตรกรชาวสวนยางพาราตัดสินใจขายไม้ยางพาราผ่านนายหน้าเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่รูปแบบการขายไม้ยางพาราผ่านเจ้าหน้าที่จัดซื้อของโรงงานซึ่งมาติดต่อซื้อไม้ยางพาราเอง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Viswanathan et al. (2005) โดยเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยจะนิยมใช้ระยะเวลาในการคืนทุนเป็นเครื่องมือในการวัดผลตอบแทนทางการเงินในการขายไม้ยางพาราเนื่องจากเป็นวิธีการที่ง่ายที่สุดในการประเมินผลตอบแทนทางการเงินของตนเอง อย่างไรก็ตาม เครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินอื่น ประกอบด้วย มูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจ มูลค่าปัจจุบันสุทธิ และอัตราผลตอบแทนภายในของโครงการ เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยยังให้ความสำคัญในการเลือกใช้เพื่อวัดผลตอบแทนทางการเงินของตน โดยเฉพาะอย่าง

ยิ่ง มูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยให้ความสำคัญมากที่สุดเช่นกัน แม้ว่าจะมีความเข้าใจไม่มากและเป็นอุปสรรคในการนำไปใช้ก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นฤมล ภูทองโอง และ ศศิธร ครองยุทธ (2555) และ Manivong and Cramb (2007) ตามที่นักวิชาการเหล่านี้ค้นพบผลการวิจัยที่ให้คำตอบเช่นเดียวกัน กล่าวคือ มูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจมูลค่าปัจจุบันสุทธิ และอัตราผลตอบแทนภายในของโครงการ เป็นเครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินได้เป็นอย่างดีสำหรับการตัดสินใจเลือกลงทุนในการทำเกษตรกรรมไม่ว่าจะเป็นการลงทุนในการเพาะปลูกยางพาราหรือพืชเศรษฐกิจอื่นก็ตาม ในขณะที่ผลการวิจัยของ นฤมล ภูทองโอง และ ศศิธร ครองยุทธ (2555) กล่าวไว้อีกว่า เกษตรกรเลือกใช้เครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินด้วยวิธีระยะเวลาในการคืนทุนเพื่อใช้ในการตัดสินใจเพาะปลูกยางพาราเนื่องจากเป็นวิธีที่ง่ายที่สุดของการวัดผลตอบแทนทางการเงินที่ได้รับกลับคืนมา (รุ่งรัตน์ ศรีนวกุล, 2555; อรุช คงรุ่งโชค, 2552; Ismail, 2008) ขณะที่ 9 เงื่อนไขหลัก ซึ่งมีค่าเฉลี่ยในแต่ละเงื่อนไขสูงกว่าค่าเฉลี่ยโดยรวมของเงื่อนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยทั้งหมดถูกพิจารณาอยู่ในเกณฑ์ระดับมากที่สุดที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยใช้เป็นเงื่อนไขในการตัดสินใจขายไม้ยางพารา ซึ่งประกอบด้วย ความสมบูรณ์ของหน้ายาง คุณภาพไม้ยางพารา ผลตอบแทนทางการเงินที่ได้รับ เกษตรกรชาวสวนยางพาราต้องการปลูกปาล์ม น้ำมันทดแทนยางพาราที่ปลูกอยู่ สภาพเศรษฐกิจสังคม และชีวิตความเป็นอยู่ของเกษตรกรชาวสวนยางพารา อายุของต้นยางพารา ทำเลของพื้นที่ปลูก ต้นไม้ยางพารา ราคาและการต่อรองราคาซื้อขายไม้ยางพารา และการจ่ายมัดจำเงินล่วงหน้าก่อนการตัด

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

โค่น ซึ่ง 9 เดือนไขหลักดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของ พันัส แพชนะ และคณะ (2555) ตามที่สรุปใจความได้ว่า เกษตรกรชาวสวนยางพาราส่วนใหญ่จะตัดสินใจขายไม้ยางพาราโดยพิจารณาความสมบูรณ์ของหน้ายางพารา คุณภาพของไม้ยางพารา และผลตอบแทนทางการเงินที่ได้รับเป็นลำดับแรก (สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ, 2556; รุ่งรัตน์ ศรีนวกุล, 2555; กรมวิชาการเกษตร, 2555)

ขณะที่ การตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายในช่วงเวลาที่แตกต่างกันของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยบนเงื่อนไขของทุกทางเลือกในช่วงเวลา 30 ปี ส่งผลกระทบต่อผลตอบแทนทางการเงินที่เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยจะได้รับตามที่อยู่ยุคเครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงิน 4 วิธี ประกอบด้วย ระยะเวลาในการคืนทุน มูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจ มูลค่าปัจจุบันสุทธิ และอัตราผลตอบแทนภายในของโครงการ พบว่า หากเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายเมื่อสิ้นปีที่ 30 จะได้รับผลตอบแทนทางการเงินมากที่สุด (ทางเลือกที่ 4) แต่หากตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายเมื่อสิ้นปีที่ 25 และได้ดำเนินการปลูกทดแทนในช่วงเวลาที่เหลืออยู่ เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยจะได้รับผลตอบแทนทางการเงินน้อยที่สุด (ทางเลือกที่ 3) ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ (22556) ได้กล่าวไว้ว่า ช่วงเวลาในการตัดโค่นไม้ยางพาราจะส่งผลกระทบต่อ การได้รับผลตอบแทนทางการเงินเช่นกันหากไม่สามารถประมาณการได้อย่างเหมาะสม (Viswanathan et al., 2005) นอกจากนี้ การวิจัยในครั้งนี้ค้นพบว่า เดือนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพารา (X_2) ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระมีอิทธิพลต่อ

ผลตอบแทนทางการเงินในการขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย (Y) มากกว่าตัวแปรอิสระอื่น คือ รูปแบบการขายไม้ยางพารา (X_1) ดังแสดงสมการเชิงเส้น

$$Y = 0.49 + 0.04(X_1) + 0.93(X_2)$$

ซึ่งสามารถใช้อธิบายผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับได้อย่างน่าเชื่อถือได้ถึง 82.46% ส่วนอีก 17.54% อาจมีผลจากปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง อาทิ สภาพแวดล้อมและเศรษฐกิจในพื้นที่ของเกษตรกรที่อาศัยอยู่ ตามที่ พันัส แพชนะ และคณะ (2555) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยด้านการเพาะปลูกและสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันในแต่ละท้องถิ่นส่งผลกระทบต่อของผลตอบแทนทางการเงินจากการลงทุนนั้น (ตลาดสินค้าเกษตรล่วงหน้าแห่งประเทศไทย, 2556; สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ, 2556; นฤมล ภูทองโอง และ ศศิธร ครองยุทธ, 2555; รุ่งรัตน์ ศรีนวกุล, 2555; กรมวิชาการเกษตร, 2555) ในขณะที่เดียวกัน เดือนไขการตัดสินใจขายไม้ยางพาราซึ่งเป็นตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์โดยตรงเชิงบวกกับผลตอบแทนทางการเงินในการขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับที่ 0.01 แสดงว่า ตัวแปรอิสระดังกล่าวมีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อผลตอบแทนทางการเงินในการขายไม้ยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 9 เดือนไขหลัก ดังที่กล่าวไว้แล้วข้างต้น

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยในครั้งนี้สามารถให้ข้อเสนอแนะออกเป็น 2 ลักษณะ คือ การนำผลการวิจัยไปประยุกต์ในการแก้ไขปัญหาของเกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยเพื่อใช้ตัดสินใจตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขายและการนำผลการวิจัยไป

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

ดำเนินการวิจัยต่อไป ซึ่งในส่วนของ การประยุกต์ ผลการวิจัยเพื่อช่วยให้เกษตรกรชาวสวนยางพารา ภาคใต้ของไทยได้รับผลตอบแทนทางการเงินที่ มากที่สุดในการตัดสินใจขายไม้ยางพารานั้น ตามที่ เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยนิยมใช้ วิธีระยะเวลาในการคืนทุน (Pay Back Period <PBP>) เนื่องจากเป็นวิธีที่เข้าใจและคำนวณได้ ง่ายที่สุด แต่เป็นวิธีที่ไม่สะท้อนผลตอบแทนทาง การเงินที่จะได้รับอย่างแท้จริงเนื่องจากของกระแส เงินสดรับและกระแสเงินสดจ่ายจะเปลี่ยนแปลง ตามเวลา (Time Value of Money) เพราะฉะนั้น ผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับจะมีความ คลาดเคลื่อนอย่างมาก ด้วยเหตุผลดังกล่าว เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทย จำเป็นต้องนำวิธีมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐกิจ (Economic Value Added <EVA>) เข้ามาใช้ใน การวัดผลตอบแทนทางการเงินควบคู่ไปด้วย เนื่องจากเป็นวิธีที่ให้ผลบิดเบือนน้อยที่สุดในการ คำนวณผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับ โดยที่ วิธีนี้จะนำอัตราภาษีเงินได้ที่เกษตรกรต้องจ่ายภาษี ให้กับกรมสรรพากรเข้ามาพิจารณาด้วย ไม่ว่า เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของไทยจะ เลือกใช้รูปแบบการขายไม้ยางพารารูปแบบใดก็ ตามจำเป็นต้องพิจารณาผลตอบแทนทางการเงินที่ จะได้รับในการตัดสินใจขายไม้ยางพาราในที่สุด รวมทั้งความพึงพอใจในเงื่อนไขที่ผู้ซื้อและผู้ขาย สามารถยอมรับกันได้ด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ในช่วงระยะเวลา 30 ปี หากมีการตัดโค่นไม้ ยางพาราเพื่อขายเมื่อสิ้นปีที่ 30 (ทางเลือกที่ 4) จะทำให้เกษตรกรชาวสวนยางพาราภาคใต้ของ ไทยได้รับผลตอบแทนที่สูงที่สุดเมื่อพิจารณาจาก เครื่องมือวัดผลตอบแทนทางการเงินที่เกี่ยวข้อง

สิ่งที่สำคัญยิ่งต่อผลการวิจัยในครั้งนี้และให้ เกิดผลเป็นรูปธรรมซึ่งจำเป็นต้องได้รับการ

เผยแพร่ผลการวิจัยผ่านสำนักงานกองทุน สงเคราะห์การทำสวนยางของแต่ละจังหวัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาคใต้ของไทย เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจ ข้อเสนอแนะ และสนับสนุนให้แก่ เกษตรกรชาวสวนยางพาราทั่วทุกจังหวัด นำองค์ ความรู้จากผลการวิจัยนี้ไปปฏิบัติจริง โดยเฉพาะ เงื่อนไขการตัดโค่นไม้ยางพาราซึ่งส่งผล กระทบต่อผลตอบแทนทางการเงินที่เกษตรกร ชาวสวนยางพาราจะได้รับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง 2 ปัจจัยหลักที่สำคัญที่สุด คือ ความสมบูรณ์ของ หน้ำยางและคุณภาพไม้ยางพารา ซึ่งส่งผลกระทบต่อผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับอย่างมาก ที่สุดในการตัดโค่นไม้ยางพาราเพื่อขาย ดังนั้น เกษตรกรชาวสวนยางพาราทุกท่านจำเป็นต้องมั่น ตรวจสอบความสมบูรณ์ของหน้ำยางที่ถูกจำกัด เพื่อที่จะป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดกับสภาพ หน้ำยางซึ่งนำไปสู่การตัดโค่นไม้ยางพาราขายก่อน เวลาที่เหมาะสมและจะทำให้ได้รับผลตอบแทน ทางการเงินที่ต่ำกว่าที่ควรจะได้รับ ส่วนรูปแบบ การขายไม้ยางพาราแม้ว่าจะไม่ส่งผลโดยตรงต่อ ผลตอบแทนทางการเงินที่เกษตรกรชาวสวน ยางพาราจะได้รับก็ตาม แต่อาจขึ้นอยู่กับความพึง พอใจในเงื่อนไขที่ผู้ซื้อและผู้ขายตกลงและยอมรับ ซึ่งกันและกันเช่นกัน

สำหรับการนำผลการวิจัยไปดำเนินการ วิจัยต่อไปนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ยังมีอีกหลาย ปัจจัยระหว่างการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ที่อาจ ส่งผลกระทบต่อผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับ ของเกษตรกรชาวสวนยางพาราซึ่งควรพิจารณา อาทิ สภาพพื้นที่ที่ใช้ทำสวนยางพาราที่แตกต่าง กันอาจส่งผลต่อการเกิดต้นทุนและผลตอบแทนที่ จะได้รับแตกต่างกันเช่นกันซึ่งนำสู่การเปลี่ยนแปลง ในผลตอบแทนทางการเงินในที่สุด ขณะที่ช่วงเวลา และความถี่ในการเก็บเกี่ยวผลผลิตที่แตกต่างกัน

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

โดยเฉพาะสัดส่วนของผลผลิตระหว่างน้ำยางสด ขี้ยาง และยางแผ่นดิบ อาจเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลตอบแทนทางการเงินที่จะได้รับเช่นกัน ซึ่งในปัจจุบันเกษตรกรชาวสวนยางพาราประสบปัญหาที่หลากหลายทั้งในด้านของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและราคาของยางพาราที่ตกต่ำ ซึ่งทำให้เกษตรกรชาวสวนยางพารามีภาวะค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูงและได้รับผลตอบแทนที่น้อยลงกว่าเดิมและนำไปสู่การมีภาระหนี้สินตามมาในที่สุด ดังนั้น ปัจจัยอะไรที่จะทำให้เกษตรกรชาวสวนยางพาราแต่ละครัวเรือนอยู่รอดปลอดภัยในการบริหารการเงินส่วนบุคคลซึ่งอาจเป็นประเด็นในการวิจัยครั้งต่อไปได้ด้วยเช่นกัน

References

- Edward, B., Stout, D., Juras, P. & Cokins, G. (2012). **Cost Management: A Strategic Emphasis (6th .ed.)**. New York: Irwin McGraw – Hill.
- Fenske, J. (2012). **Rubber Will not Keep in This Country: Failed Development in Benin, 1897-1921**. Discussion Papers in Economic and Social History Oxford University.
- Ismail, I. (2008). Economic Value Added (EVA) versus Traditional Tools in Predicting Corporate Performance in Malaysia. **Business Management**, 7(18), 21-41.
- Jitjan, S., Leamvijarn S. & Rittidech, P. (2009). **Internal Migration and Development of Labor for Rubber Plant Growing in Isan for Community Economic**
- Development**. Thailand, Research Institute of Northeast Thailand Arts and Culture Mahasarakham University.
- Kaiyoorawong, S. & Yangdee, B. (2008). **Rights of Rubber Farmers in Thailand under Free Trade**. Thailand: Project for ecological awareness building.
- Manivong, V. & Cramb, R. A. (2007). **Economics of Smallholder Rubber Production in Northern Laos**. Queenstown, New Zealand: Australian Agricultural & Resource Economics Society.
- Viswanathan, P. K., Kadavil, T. G. & Jacob, C. K. (2005). **Crop Loss in Rubber Due to Abnormal leaf fall: An Analysis on the Economic Feasibility of Plant Protection Measures in India**, India.
- Yamane, T. (1967). **Statistics An Introductory Analysis (2nd.ed.)**. New York: Harper and Row.
- Chotinant, N. (2012). **Rubber Tree with Wood Conversion Industry**. Suratthani: The Suratthani Centre of Agriculture Development Research, Ministry of Agriculture and Cooperatives.
- Kongrunghok, A. (2009). **Management Accounting**. Suratthani: Graduate School, Suratthani Rajabhat University, Thailand.
- Office of Agricultural Economics (OAE). (2014). **The Situations of Important Agricultural Products and Trends in**

วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ได้รับการประเมินคุณภาพวารสารวิชาการอยู่ในฐานข้อมูล TCI กลุ่ม 1

2015. Bangkok: Ministry of Agriculture and Cooperatives.
- Office of the Rubber Replanting Aid Fund (ORRAF). (2014). **The Basic Guidance for Enhancing Roles of Potential Conversions and Marketing System Development of Rubber Market in the Level of Agriculturists**. Bangkok: Ministry of Agriculture and Cooperatives.
- Phae-Chana, P. et al. (2014). **The Cutting Hustle of Rubber Tree Down for New Rubber Tree Series Planting for Adding the Values of All Rubber Products**. Bangkok: The Department of Agriculture, Ministry of Agriculture and Cooperatives.
- Phoonong-Aong, N. & Krongyutt, S. (2012). **Break Even-Point Analysis and Pay Back Period of Rubber Planting: Ban-Tad Sub-District, Udonthani Province**. The Special Problem of Bachelor of Science (Industrial Management), Udonthani Rajabhat University.
- Rubber Estate Organization (REO). (2014). **The Evolution of Rubber Tree**. Bangkok: Ministry of Agriculture and Cooperatives.
- Sirisuwatne, P. & Jindabot, T. (2013). Thailand strategy of Export Industrial Development for Competition in International Markets. **Executives**, 33(2), 41-48.
- Sorat, T. (2012). **Toward The ASEAN Economic Community of Rubber Product Industry**. Bangkok: The Federation of Thai Industries.
- Srinavakul, R. (2012). **Academic Information of Rubber Tree Industry**. Bangkok: The Division of Subsidiary Industrial Development, the Department of Promotion, Ministry of Industry.
- Thailand Productivity Institute (TPI). (2013). **The Standardized Enhancing Project of Rubber Products and Rubber Tree toward International Standard**. Bangkok: Ministry of Industry.
- The Agricultural Futures Exchange of Thailand (AFET). (2013). **The Fundamental Information of Rubber**. Bangkok: The Office of the Agricultural Futures Trading Commission.
- The Department of Agriculture. (2012). **Energy Crop and Rubber Tree Policy**. Bangkok: Rubber Authority of Thailand.